

La forquilla

(ALDC, II, 361. La forquilla)

Forquilla deriva de *forca* (< llat. FŪRCA ‘forca de dos pollegons’) amb el suf. dim. *-illa* (< llat. -ICULA) aplicat al ‘estri per a punxar els aliments i dur-los a la boca’; mot de la major part del Principat, el tort. i el men., coneix una documentació tardana (“forquilleta per lo rostit”, 1774) a causa de la també tardana introducció d’aquest estri de cuina, no anterior al s. XVI, car abans generalment es menjava amb els dits; a Menorca hi hauria arribat des de Catalunya. *Forqueta* igualment deriva de *forca* però amb el suf. *-eta* (< llat. -ITTA) i és propi de l’alguerès (on és evident el

manlleu a l’it.) i del mall., on podria haver arribat des d’Itàlia (← it. *forchetta*), ateses les freqüents relacions econòmiques i comercials de l’illa amb aquell país (el fr. *fourchette* sembla que procediria de Venècia [DHLF]). *Tenedor* és un clar castellanisme (doc. cat., s. XVI) que s’ha imposat en val., franja ponentina nord-occ. i l’eiv., on ha estat importat del val. (com *cuna* ‘bressol’, *güelo* ‘avi’, a més de mots genuïns); *forxeta* és un evident tribut al francès. *Forquilla* i *forqueta* són mots normatius.

